

Mu.Va.'s literary tradition theories and comparative approach

S. JAYANTHI,

Ph.D. Research Scholar of Tamil, Ref.No. 17418/Ph.D.K6/Tamil/Full Time/July 2016,
Bishop Heber College, Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli, Tamilnadu, India.

Gmail: jayamathi092@gmail.com ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-4049-9802>

Dr. S. Samgideon,

Research Guide, Associate Professor, Department of Tamil, Bishop Heber College (Autonomous), affiliated to
Bharathidasan University, Tiruchirappalli, Tamil Nadu, India.

Gmail: drsamgi@gmail.com, ORCID: <https://orcid.org/000-0001-7841-5052>

Abstract:

Literary tradition is the process of identifying the meaning embedded in the literary work of a particular language and the elements such as the poetic creativity, imagination, artistic feeling, and erudition of the poets that give rise to that literature and developing it into the literary tradition of that language. This literary tradition also changes from time to time depending on the nature of the literary work. Thus, Mu.Va.'s critical works on literary traditions can be found in a wide range of opinions. Mu.Va. skillfully analyzes the specificities and commonalities of literary tradition, starting from Sangam literature to later literature such as poetry, drama, and novels, by comparing and discussing the Tamil literary tradition with the views of Western scholars. This article is designed to examine Mu.Va.'s principles of Tamil literary tradition and his concepts about it.

Keywords : *Artistic emotion, poetic form, imagery, content, literary comparison.*

References:

1. Arasu V., Tamil Classical Literature: Modernity, April 2014, Ungal Noolagam.
2. Ilampooranar, 2011, Tolkappiyam Porulathikaram, Chennai, Saratha Publishing House, 600 014.
3. Kuzhaisamy P., 1991, Kandegarum Mu.Va.Vum Oru Oppu Nokku (Ph.D. Thesis), Bharathidasan University.
4. Saminathaiyar U.Ve., 2009, Kurunthokai Moolamum Uraium, Chennai, U.Ve.Sa. Library, 600090.
5. Saminathaiyar U.Ve., 2014, Purananuru Moolamum Uraium, Chennai, U.Ve.Sa. Library, 600090.
6. Thirunavukarasu K.T., 1978, The books of Professor Dr. Mu. Varadarasanar – A study, Doctoral thesis, University of Madras.
7. Natarasan D.S., 2009, The Art of Criticism, Chennai, New Century Book House, 600098.
8. Panchangam K., 2016, Literature and Principles of Criticism, Thanjavur, Annam, 613007.
9. Balachandran S., 2011, Literary Criticism, Chennai, New Century Book House, Ambattur, 600098.
10. Pooranachandran K., 2016, History of Tamil Literary Criticism, Thanjavur, Tamil University, 613010.
11. Ponnusamy Mudaliar, Thiruvalluvamalai Thirukuranmulam, Neethasaravilakka Achukudam,
12. Varadharasan Mu.Va., 2008, Ovachschirti, Chennai, Parinilayam, 600108.
13. Varadharasan Mu.Va., 2015, Literary Talent, Chennai, Parinilayam, 600108.
14. Varadharasan Mu.Va., 2013, Literary Tradition, Chennai, Parinilayam, 600108.
15. Vanamamalai N., 2012, Content and Form in Literature, Chennai, University Press, 600024.

Author Contribution Statement: NIL.

Author Acknowledgement: NIL.

Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

License

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

மு.வ.வின் இலக்கிய மரபுக் கோட்பாடுகளும் ஒப்பீட்டு அணுகுமுறையும்

செ. ஜெயந்தி,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் பதிவு எண்: 17418/Ph.D.K6/Tamil/Full Time/July 2016,

தமிழாய்வுத்துறை, பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி,

திருச்சிராப்பள்ளி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைவு பெற்றது, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

முனைவர் சா. சாங்கிதியோன்,

ஆராய்ச்சி நெறியாளர், இணைப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை, பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

சுருக்கம் (Abstract)

குறிப்பிட்ட ஒரு மொழியின் இலக்கியப் படைப்புக்குள் பொதிந்து கிடக்கின்ற பாடுபொருளையும் அவ்விலக்கியம் தோற்றம் பெறுவதற்கான புலவர்களின் செய்யுள் வடிவப் படைப்புத்திறன், கற்பனைத்திறன், கலையுணர்ச்சி, புலமைத்திறன் போன்ற கூறுகளை இனங்கண்டு அதனை அதே மொழியின் இலக்கிய மரபாக வளர்த்தெடுப்பது இலக்கிய மரபாகும். இந்த இலக்கிய மரபும்கூட இலக்கியப் படைப்பின் தன்மையைப் பொறுத்துக் காலத்திற்குக் காலம் மாற்றமடைந்து வருகின்றது. இவ்வாறு இலக்கிய மரபுகள் குறித்து மு.வ. வின் திறனாய்வு நூல்களில் பரவலான கருத்துக்களைக் காணமுடிகிறது. இலக்கிய மரபின் தனித்தன்மைகளையும் பொதுத்தன்மைகளையும் சங்க இலக்கியம் தொடங்கி கவிதை, நாடகம், புதினம் எனப் பிற்கால இலக்கியம் வரைக்கும் திறனாய்வு மு.வ. தமிழ் இலக்கிய மரபினை மேலைநாட்டு அறிஞர்களின் கருத்துக்களோடு ஒப்புமைப்படுத்தி உரைக்கின்றார். மு.வ.வின் தமிழ் இலக்கிய மரபுக் கொள்கைகளையும் அது குறித்து அவர் கொண்டிருந்த கருத்தாக்கங்களையும் மையப்படுத்தி ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைக்கப்பெறுகின்றது.

முக்கிய வார்த்தைகள்: கலையுணர்ச்சி, செய்யுள் வடிவம், உருவம், உள்ளடக்கம், இலக்கிய ஒப்பீடு.

மு.வ.வின் இலக்கிய மரபு வகைமைகள்

மு.வரதராசனாரின் இலக்கிய மரபு கொள்கைகளைப் பின்வரும் முறைகளில் அமைக்கலாம்.

கலை மற்றும் அறிவியல்

கலையுணர்ச்சி

செய்யுளும் பாட்டும்

பாட்டின் உணர்ச்சி

மு.வ. மேற்கோளும் இலக்கிய மரபும்

இலக்கிய வடிவம் மற்றும் உள்ளடக்கத் திறனாய்வு

தமிழிலக்கியப் பாகுபாடும் பிற இலக்கிய ஒப்பீடும்

கலை மற்றும் அறிவியல்

கலை, அறிவியல் இரண்டும் மனித வாழ்வில் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்வனவாகும். இவ்விரண்டு துறைகளும் இக்காலத்தில் ஒருசேர வளர்ச்சிப் பெற்றுள்ளன. காலத்திற்கேற்ப இவை மாற்றங்களையும் பெற்றுள்ளன. இலக்கியம் கலை படைப்பின் ஒரு அங்கமாக விளங்குகிறது. மேலும் அது குறிப்பிட்ட ஒரு சமுதாயத்தின் வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் ஒருங்கே

உணர்த்தக் கூடியதாகவும் உள்ளது. எனவே, கலை என்னும் துறையில் ஓவியம், சிற்பம், இசை, நாடகம், நடனம் எனப் பல துறைகள் இருந்தபோது எல்லோரிடத்திலும் கிடைக்கக் கூடிய ஓர் அரிய கலைப்படைப்பு இலக்கியம் ஆகும்.

கலை மற்றும் அறிவியல் இரண்டுக்குமான வேறுபாட்டை மு.வ. “உள்ளதை உள்ளவாறு அறிவிக்க முயல்வது அறிவியல் (science) உள்ளதை உணர்ந்தவாறு உணர்த்துவது கலை (Art). கருவிகளால் அளந்து வரையறுத்துக் கூறுவது அறிவியல். அவைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் உணர்ச்சியில் வாரி வழங்குவது கலை. அறிவும் ஆராய்ச்சியும் கொண்டு வளர்வது அறிவியல். உணர்ச்சியும் கற்பனையும் கொண்டு வளர்வது கலை. ஊன்றி நின்று நடப்பது போன்றது அறிவியல். தாவிப் பறப்பது போன்றது கலை” (இலக்கியத்திறன்: ப. 16) என விளக்குகின்றார்.

“அறிவியல் எல்லாப் பகுதிகளையும் விளக்கினால்தான் தெளிவு பிறக்கும்; கலையில் எல்லாப் பகுதிகளையும் விளக்கினால் சுவை குன்றும்” (ஓவச்செய்தி: ப.17) என அறிவியல், கலை இரண்டுக்கும் வேறுபாடு கூறும் மு.வ., “அறிவு பெருகப் பெருக, மனம் வளர்ந்த வளர்ச்சியை நினைவூட்டுவது அறிவியல். கற்பனையுணர்ச்சி பெருகப் பெருக மனம் குழந்தைத் தன்மை பெற்று என்றும் இளமையுறச் செய்வது கலை” (இலக்கியத்திறன்: ப.18) எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வாறு கலை மற்றும் அறிவிலுக்கிடையேயான வேறுபாட்டை அவர் முதற்கண் ஆராய்வதற்கான அடிப்படைக் காரணம் இலக்கியத்தின் மரபை திறனாய்தலே ஆகும்.

மு.வ. மேற்கோளும் இலக்கிய மரபும்

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் இலக்கியப் படைப்பு தோற்றம் பெறுவது நின்றாவிடவில்லை. இதற்குக் காரணம் மனித உணர்ச்சி மட்டுமல்ல இவ்வுலக வாழ்வையும் இயற்கைகளையும் நோக்கும் படைப்பாளனின் உணர்ச்சியும் கற்பனைத் திறனுமே எனலாம். இலக்கியத்தின் அமைப்பு முறைகளில் மாற்றம் பெற்றுவிட்டன. செய்யுள்கள் கவிதைகளாகவும் காப்பியங்கள் நாவல்களாகவும் உருப்பெற்றுவிட்டன. எனினும் காதல் வீரம் இன்பம் துன்பம் என்னும் வாழ்வின் பல்வேறு கூறுகளை பாடுபொருள்கள் மாற்றப்பெறவில்லை. இலக்கியப் படைப்பிற்குப் படைப்பாளனின் உணர்ச்சி மிக இன்றியமையாததாக அமைகின்றது எனலாம். குறிப்பாக “முதல், கரு, உரிப் பொருள்களெல்லாம் வெறும் வார்த்தைகளன்று. அவை மனித உணர்வுகள். ஆனால் நமக்குக் கற்பித்தவர்கள் அதை மனப்பாடம் செய்யும் வார்த்தைகளாகக் கட்டமைத்துவிட்டனர்” (வீ. அரசு, தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கிய மரபு: நவீனத்துவம்) எனக் குறிப்பிடும் கருத்து இன்றைக்கு மனப்பாடப் பகுதிகளாக உள்ளவை பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சங்கப் புலவர்களின் உணர்வுகள் தொகுப்பு என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதாய் உள்ளது.

ஓர் இலக்கியம் தோற்றம் பெறுவதற்குரிய காரணங்களை ஆராயும் மு.வ. பிறநாட்டு அறிஞர்களின் மேற்கோள் கருத்துக்களை எடுத்துரைப்பதைத் தம் இலக்கியத் திறனாய்வின் அடிப்படையாகக் கொள்கின்றார்.

S.J. Brown, Mathew Arnold, I.A. Richards, P.H.B. Lyon, C.T. Winchester, A.C. Bradley, L. Abercrombi, E.G. Moll, C.E. He Haas, John Ruskin, P.B. Shelley, T.S. Elliot, I.L. Lowes என மு.வ.

எண்ணற்ற மேலைநாட்டு அறிஞர்களின் கருத்துக்களின் துணையுடன் தமிழின் இலக்கிய மரபு குறித்த தம் கொள்கைகளை விளக்குகின்றார். இலக்கிய வாசிப்பு பரவலாக்கம் பெற வேண்டும் என்னும் மு.வ.வின் விழைவை வெளிப்படுத்துவதாகவே அவர்தம் இலக்கியத் திறனாய்வின் தலையாய நோக்கமாக அமைந்துள்ளது. அதோடு, மேலைநாட்டாரின் இலக்கியக் கூறுகள் தமிழ் இலக்கிய மரபுகளோடு எவ்வாறு பொருந்தியுள்ளன என்பதை எடுத்துரைக்கும் ஒரு திறனாய்வாளருக்கே உரிய பாங்கோடும் தம் கருத்துக்களை முன்வைப்பதைக் காண முடிகிறது. “மறுமலர்ச்சி இயக்க வரலாற்றில், பல துறைகளில் பேராசிரியர் மு.வ. அவர்கள் முன்னோடியாக விளங்குகிறார். புலவர் ஒருவர் – கல்லூரியில் காலடி எடுத்து வைக்காத ஒருவர் – தமிழை மட்டுமே பயின்ற ஒருவர் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகவும் துணைவேந்தராகவும் இவருக்கு முன்னர், தமிழகத்தில் விளங்கியதில்லை! கடித இலக்கிய மரபினைத் தமிழில் தொடங்கி வைத்தவர் வேறு யாரும் இல்லை! பண்பு நலன் பாராட்டும் திறனாய்வுக் கலையிலும், ஒரு பாட்டின் பொருளை விளக்கும் வகையில் சங்க இலக்கியத்திற்கு ஓர் அறிமுகமாக – விளக்கவியல் திறனாய்வு முறையைப் பயன்படுத்தி நூல் எழுதும் கலையிலும் மு.வ. அவர்களே முன்னோடி! இலக்கிய ஆராய்ச்சியை வாழ்க்கை விளக்கமாக அமையும் வகையில் அமைத்தவர்கள் இவருக்கு முன்னர் வேறு யாரும் இல்லை! சங்க இலக்கியப் பாடல்களைத் தேர்ந்து எடுத்து, அவற்றை ஓரளவிற்குக் கல்வியறிவு உடையவர்களும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் “விருந்து”, “செல்வமும்” முதன் முதலாகப் படைத்தவர் மு.வ. வேயாவார்” (பேராசிரியர் டாக்டர் மு. வரதராசனார் நூல்கள் – ஓர் ஆய்வு: பக். 23-24) என்னும் கருத்து மு.வ.வின் திறனாய்வுப் போக்கை விளக்குவதாக உள்ளது.

மு.வ.வின் படைப்பின் நோக்கம் குறித்து “இளைஞர்கள் மனத்தில் மு.வ.வின் எழுத்தில் ஒரு மயக்கமும், அவர் ஒழுக்க நெறியை வற்புறுத்தும் சான்றோர் என்ற நம்பிக்கையும் வளர்ந்திருந்தன. ஒழுக்கம், சமயம், சமுதாயம், அரசியல் முதலான துறைகளைப் பற்றிய சிந்தனைகளில் ஈடுபடுமாறு மக்களைத் தூண்ட வேண்டும் என்னும் நோக்குடனே இவர் தம் நாவல்களை உருவாக்குகிறார்” (காண்டேகரும் மு.வ.வும் ஓர் ஒப்பு நோக்கு: ப. 41) என்னும் குறிப்பு மு.வ.வின் நாவல்களுக்கு மட்டுமல்ல அவரது சங்க இலக்கியப் படைப்பிற்கும் பொருந்துவதாக அமைந்துள்ளது.

மு.வ.வின் இலக்கியமரபு ஒப்பீட்டுமுறைத் திறனாய்வையும் விளக்கமுறைத் திறனாய்வும் முதன்மையாகக் கொண்டுள்ளது. இவ்விரு முறைத் திறனாய்வுகளையும் கொண்டு இலக்கிய மரபு குறித்துத் தம் கருத்துக்களை எடுத்துரைத்துள்ளார். பிறர் உள்ளத்தில் உள்ள இன்ப துன்பக் கூறுகளை தாம் உணர்ந்து உரைக்கும் புலமையறிவுடை புலவர்கள் ஒத்துணர்வு அடிப்படையில் இயங்குவதை குறிப்பிடும் மு.வ, இந்த ஒத்துணர்வு கலைக்கு முதல் உந்துதலாக அமைவதையும் விளக்குகிறார். “உணர்த்தப்படும் உணர்ச்சியின் சிறப்பியல்பு, அந்த உணர்ச்சி சென்று பரவுதலில் உள்ள தெளிவு, கலைஞரின் உள்ளத்தின் உண்மைத்தன்மையும் ஆற்றலும்” (இலக்கியத்திறன்: ப.79) என்னும் டால்ஸ்டாயின் மூன்று கருத்துக்களை மேற்கோளாகக் காட்டும் மு.வ, இதன் ஆங்கில மூலத்தைத் தம் அடிக்குறிப்பில் இவ்வாறு தந்துள்ளார்: **Art becomes more or less infectious in consequence of three conditions: (i) in consequence of a greater or less peculiarity of sensation conveyed; (ii) in consequence of a greater or less clearness of the transmission of sensation; (iii) in**

consequence of the sincerity of the artist, than is, of the greater or lesser force with which the artist himself experiences the sensation which he is conveyin – Tolstoy, What is Art.

இவ்வாறு பல்வேறு மேலை நாட்டு அறிஞர்களின் இலக்கியம் குறித்த திறனாய்வுக் கருத்துக்களைத் தம் நூல்களில் ஆங்கில அடிக்குறிப்புகளோடும், தமிழ் மொழிபெயர்ப்போடும் எடுத்துக்காட்டித் தமிழ் இலக்கியத்தை விளக்கும் போக்கினைக் காண முடிகிறது.

இலக்கிய வடிவம் மற்றும் உள்ளடக்கத் திறனாய்வு

இலக்கியத்தின் வடிவம் காலந்தோறும் பல்வேறு மாற்றத்திற்கு உள்ளாகி வளர்ந்து வந்துள்ளது. இலக்கியத்தைச் சுவைப்பது அனைவருக்கும் மிகப்பிடித்த ஒன்று. இலக்கியம் படிப்போர் எவ்வாறான இலக்கியத்தைப் படிக்கிறாரோ அதற்கேற்ப இலக்கியச்சுவையும் வேறுபடுகிறது. சங்க இலக்கியம் தரும் சுவை வேறு; சிற்றிலக்கியம் தருகின்ற சுவை வேறு. இவ்வாறு கவிதை, நாடகம், புதினம் ஆகிய இலக்கியங்கள் தருகின்ற சுவை வெவ்வேறாக அமைகின்றன. இவ்வாறாகப் படிக்கின்ற இலக்கியத்தைப் பொறுத்து சுவை வேறுபடுகிறது. இங்கு சுவை என்பது இலக்கியத்திலிருந்து நாம் பெறுகின்ற பயன். அப்பயனைப் பெறுவதற்கு உருவம், உள்ளடக்கம் ஆகிய இரண்டும் முதன்மை வாய்ந்தவையாக உள்ளன. உருவம் என்பது செய்யுளின் வடிவம். உள்ளடக்கம் என்பது இன்றைக்கு நாம் சொல்லக்கூடிய கருதுகோளோடு வைத்து எண்ணத்தக்கது. இலக்கியத்தில் அழகியல் பற்றியும், அழகியலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்ற வடிவம், உள்ளடக்கம் பற்றியும், அழகியலை நோக்குமிடத்து உருவம் முக்கியத்துவம் உடையதா? உள்ளடக்கம் முக்கியத்துவம் உடையதா? என்னும் கேள்விகளுக்கு மு.வ.வின் திறனாய்வுக் கருத்துக்களை எடுத்துரைப்பது இப்பகுதியின் நோக்கமாக அமைகிறது.

அழகியல்

தமிழில் அழகு என்பதற்கு முருகு என்று பொருள். அழகன், முருகன் என்னும் பெயர்கள் இன்றும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இலக்கியத்தில் அழகியல் என்பது இயல்பாக அமைகின்ற ஒன்றுதான். எனினும், அது இலக்கியத்தைச் சுவைக்கின்ற உருவம், உள்ளடக்கத்தை முதன்மையாகக் கொண்டது. புலவர்கள் இலக்கியத்தை இயற்றுவதற்கு இரண்டின் துணையை நாட வேண்டியிருந்தது. அவையே வடிவம், உள்ளடக்கம் என்னும் இரண்டுமாம். ஒரு இலக்கியம் எந்த அமைப்பு முறையில் படைக்கப்படுகின்றதோ அது வடிவம் என்றும், மேலும், அது எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை, பாவகை என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக அமைகிறது. உள்ளடக்கம் என்பது அந்த அமைப்பு முறையில் பொதிந்து கிடக்கின்ற காதல், நட்பு, வீரம், சமயம், தத்துவம், வரலாறு, இயற்கை நிகழ்ச்சிகள், பண்பாடு, அறநெறிச் சிந்தனைகள் போன்ற கருத்துக்களுள் ஒன்றனைப் பற்றி வெளிப்படுத்துகின்ற பொருண்மை ஆகும். இவை பெரும்பாலும் ஒன்றினை விளக்க மற்றொரு பகுதியும் அதாவது, உவமை, உருவகம், உள்ளுறை, இறைச்சி ஆகியவற்றின் வாயிலாக காதலோடு இயற்கையையும், மன்னின் கொடையை இயற்கைக் கூறுகளோடும், பண்பாட்டோடு அறநெறிச் சிந்தனைகளும் என ஒன்றிற்கொன்று இணைந்தே வருகிறது.

அழகியலுக்கு அறிஞர் டி.கே.சி அவர்கள், “செய்யுள் அல்லது கவிதையின் உருவமானது தாளம், இலயம், ஓசை என்பதையே உருவத்துக்குரிய சிறப்பு” (திறனாய்வுக் கலை: ப. 31) என

உருவத்தின் சிறப்பைக் கூறுகிறார். நா. வானமாமலை “புறவய யதார்த்தத்தின் கலைப்படைப்பே இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கம்” (இலக்கியத்தில் உருவமும் உள்ளடக்கமும்: ப. 19) என உள்ளடக்கத்தின் தன்மை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். வடிவமும், உள்ளடக்கமும் அனைத்துத் திறனாய்வு முறைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாக இருப்பினும், அழகியலைச் சுவைப்பதற்கு உருவம், உள்ளடக்கம் இரண்டுமே ஒன்றில்லாமல், ஒன்றில்லை என்ற அமைப்படையில் நோக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவ்விரண்டினையும் குறித்துத் தி.சு. நடராசன் “திறனாய்வில் பெரிய பிரச்சனைகளில் ஒன்று – உருவம், உள்ளடக்கம் பற்றியதாகும். உருவம், உள்ளடக்கம் – இவற்றுள் எது முதன்மையானது – எது முக்கியமானது என்பது நீண்டகாலமாக இருந்துவரும் விவாதம். இரண்டும் ஒன்றையொன்று சார்ந்தவை; இரண்டும் தத்தம் அளவில் முக்கியமானவையே என்று பலராலும் சொல்லப்பட்டு வந்தாலும், இந்தப் பிரச்சனை இன்னும் பேசப்பட்டு வருகிறது. உருவமே முதன்மையானது; அதுவே இலக்கியத்திற்குக் கலையழகைத் தரக்கூடியது, இலக்கியத்தில் என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதைவிட எப்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதே பார்க்கப்பட வேண்டும் என்பதும் அழகியல் திறனாய்வின் (Aesthetic Criticism) அடிப்படையாகும்” (இலக்கியக் கலை: பக். 30-31) என்னும் கருத்திலிருந்து இலக்கியத்தின் அழகியல் உருவம், உள்ளடக்கம் சார்ந்த ஒன்றாகவே உள்ளதை இது குறித்து விவாதிக்கப்படும் கருத்துரைகளிலிருந்து பெறலாம்

வடிவம் - உள்ளடக்கம்

இலக்கியத்தில் உருவமும், உள்ளடக்கமும் ஒருங்கே அமைக்கப்பட்ட ஒன்று. சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் தொடங்கி இக்காலப் பாடல்கள் வரை உருவமும், உள்ளடக்கமும் இணைந்ததே இலக்கியத்தின் தன்மை. இவற்றியல் ஏதேனும் ஒன்றின் சுவை குறைந்தாலும் அது கருத்தைச் சிதைத்துவிடும். “புலவரின் அனுபவத்தைச் சொற்களின் அமைப்பு விளக்கிவிடலாம்; ஆயின் அந்த அனுபவத்தை ஒருமுகப்படுத்தி இயைத்து முழுமையாக்கிக் காட்டுவது இலக்கியத்திற்கு அவர் தரும் வடிவமே ஆகும்” (இலக்கியத்திறன்: ப. 152) என்னும் வின்செஸ்டர் கருத்தை மு.வ. மேற்கோளாகக் காட்டுவதிலிருந்து இலக்கியத்தின் வடிவத்திற்கே மு.வ. முன்னுரிமை கொடுப்பதாகத் தெரிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாகத் திருக்குறளின் சொற்செறிவை திருவள்ளுவமாலையில் இடைக்காடரும், ஔவையாரும் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றனர்.

“கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்

குறுகத் தறித்த குறள்”

(திருவள்ளுவமாலை, 54)

“அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்

குறுகத் தறித்த குறள்”

(திருவள்ளுவமாலை, 55)

இவ்விரு பாடல்களில் எதில் அழகியல் உள்ளதாகக் நாம் கருதுவது? வள்ளுவரின் சொற்செறிவை இரண்டடி வெண்பாவில் கூறிய பாங்கையா? குறளின் கருத்தாழத்தை கடுகையும், கடுகினும் பலமடங்கு சிறிய அளவினதாய் உள்ள அணுவை துளைத்து ஏழு கடல்நீரை அதில் அடைத்து வைத்தாற் போன்ற

தன்மை உடையது திருக்குறள் என்னும் உவமைப் படுத்திக் கூறும் முறையையா? இவ்விரு செய்யுட்களிலும் உள்ளடக்கம் உருவம் ஆகிய இரண்டும் சம அளவில் நின்று அழகியல் இன்பம் சேர்க்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இது குறித்து க. பஞ்சாங்கம் “உள்ளடக்கத்தில் குறை இருக்கும்போது உருவத்திலும் குறையேற்படுகிறது. உருவத்தில் குறையேற்படும்போது உள்ளடக்கத்திலும் குறையேற்படுகிறது” (இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும்: ப. 118) என்னும் கருத்து உருவம் உள்ளடக்கம் ஆகிய இரண்டின் சமஅளவு செய்யுளுக்கு எத்தகு முக்கியம் வாய்ந்தது என்பதை அறிவிக்கின்றது.

ஒரு புலவன் பாட்டில் எவ்வித உணர்ச்சியை அமைத்துக்கொள்கிறானோ அதே உணர்ச்சியை வடிவத்திலும், பொருளிலும் அமைத்துக்கொள்கிறான் எனக் குறிப்பிடுகிறார். இதுகுறித்து மு.வ. “பாட்டில் உணர்ச்சியை அமைக்கும் புலவர், பாட்டின் வடிவத்திலும் அமைக்கலாம்; அல்லது பாட்டின் பொருளிலும் அமைக்கலாம். பாட்டின் ஒலிநயத்திலும் நடையிலும் உணர்ச்சி புலப்படச் செய்தல் வடிவத்தில் அமைத்தல் ஆகும். பாட்டின் சொற்பொருளிலும் கருத்திலும் உணர்ச்சியை அமைத்தலே, அதன் வடிவத்தில் அமைத்தலைவிடச் சிறந்தது என்பர் அறிஞர். உணர்ச்சி பாட்டின் வடிவத்திலும் பொருளிலும் ஒருங்கே புலப்படுமாறு அமைந்த பாட்டே சிறப்புடையது ஆகும்” (இலக்கியத்திறன்: ப. 69) என்னும் கருத்தை முன் வைக்கின்றார்.

தமிழிலக்கியப் பாகுபாடும் பிற இலக்கிய ஒப்பீடும்

தமிழ் இலக்கியங்கள் அகம், புறம் என்னும் இருபெரும் பிரிவுடன் திணை இலக்கியங்களாகவும், கோவை, உலா, மடல், தூது, புறப்பொருள், ஆற்றுப்படை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, பிள்ளைத்தமிழ், பரணி, கையறுநிலை, கலம்பகம் என்னும் பல்வேறு வகையாக வளர்ந்து வந்துள்ளதைச் சுருக்கமாக மு.வ. திறனாய்ந்துள்ளார். பிறநாட்டு இலக்கியங்களில் அகம், புறம் என்னும் பாகுபாடு இல்லை என்றாலும் “ஓர் உள்ளத்தின் உணர்ச்சி வெளியீடாக உள்ளது தன்னுணர்ச்சிப் பாட்டு (Lyric) என்றும், சிறந்த காவியம் (Epic) என்றும், நீதியை விளக்குவதே நோக்கமாக உடையது நீதிநூல் (Didactic Literature) என்றும், எள்ளல் பொருள் பற்றிய பாட்டு (Satiric poetry), முல்லை நிலம் பற்றிய பாட்டு (Pastoral poetry), மெய்யுணர்வு பற்றிய பாட்டு (Reflective poetry), பக்தி பற்றிய பாட்டு (Hymns) முதலியவை மேற்கு நாட்டு இலக்கிய வகைகளாக விளங்குகின்றன” (இலக்கிய மரபு: ப. 25) என மேலைநாட்டு இலக்கிய வகைகளை அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

இலக்கிய மரபில் காவியம், நாடகம், நாவல், சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வடிவங்கள் குறித்துத் திறனாய்வும் செய்யும் மு.வ., அவற்றை பிறநாட்டு அறிஞர்களின் கருத்துக்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறார். பழங்காலத்தில் எழுதப்பட்ட காவியத்தின் அமைப்பைப் பற்றி பிளாக்கி என்னும் அறிஞர் கூறும்

1. எழுத்து வடிவ இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு முற்பட்ட பழங்கால நிகழ்ச்சிகளையும், அக்காலத்து மக்கள் நினைவில் வைத்துப் போற்றிய பாட்டுக்களைத் தன்னகத்தே சேர்த்துக்கொள்வது

2. நாட்டு மக்களின் உள்ளங்களில் இடம்பெற்ற நிகழ்ச்சிகளின் அடிப்படையின்மேல் அமைவது; அந்த நாட்டுப் பெருந்தலைவனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடுவது.
3. கதையை எளிய நேரிய தெளிவான முறையில் நன்கு விளக்குவது.
4. முழுமையாக நோக்கும்போது எளிமையாகவும், இயற்கையாகவும் தோன்றுவது; இடையிடையே பல விளக்கங்கள், பல கிளைக் கதைகள் வரினும், வெவ்வேறாய்த் தோன்றாமல், எல்லாம் ஒருமையுற்று அமைவது.
5. காவியம் இயற்றும் புலவரும், கதையில் வரும் மாந்தர்களில் ஒருவராக அமைவது.

ஐந்து கருத்துக்களைப் பட்டியலிடுகிறார். இதில் ஐந்தாவதாக குறிப்பிட்ட காவியம் இயற்றும் புலவரும் கதையில் வரும் மாந்தர்களில் ஒருவராக அமைதலை, இராமாயணம், பாரதம், சிலப்பதிகாரத்தில் காணலாம் என எடுத்துரைக்கின்றார். இராமாயணத்தில் வால்மீகியும், பாரதத்தில் வியாசரும் வருதலைப்போல சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகளும் கதையினுள் வருவதை

யானும் சென்றேன் என்னெதிர் எழுந்து

(சிலம்பு. வரந்தருகாதை, ப. 171-183)

என்னும் பகுதியை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

காவியங்களை வளர்ச்சிக் காவியம் (Epic of growth), கலைக் காவியம் (Epic of art) எனப் இருவகைப் படுத்துவர் எனக் குறிப்பிடும் மு.வ., அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள்கள் நான்கும் பெற்று வருவது பெருங்காப்பியம் என்றும், இவற்றில் ஒன்றோ பலவோ குறைந்து வந்தால் அது சிறுகாப்பியம் என்றும் கருதப்படும் எனத் தண்டியலங்காரம் கூறும் இலக்கணத்தை மேற்கோள் காட்டும் மு.வ., வீடுபேறு கூறாத சிலப்பதிகாரம் பெருங்காப்பியமாக அல்ல என்றும் அறமும் வீடும் கூறும் மணிமேகலையுடன் இணைத்துப் பார்த்தால் அது பெருங்காப்பியமாகக் கருத்ததும் என்னும் அடியார்க்கு நல்லார கருத்தை எடுத்துக்கூறுகின்றார்.

தொகுப்புரை

மு.வ.வின் தமிழ் இலக்கிய மரபு குறித்த கருத்தாக்கங்களைக் கலையுணர்ச்சி, செய்யுளும் பாட்டும், பாட்டின் உணர்ச்சி, மு.வ. மேற்கோளும் இலக்கிய மரபும் என்னும் பல நிலைகளில் வரையறுக்கப்பெற்று ஆராயப்பெற்றுள்ளது. இலக்கியத்தில் உள்ளடக்கமே சிறந்தது என்று நா. வானமாமலை, க. கைலாசபதி போன்றோர் கருதினர். உருவமே சிறந்தது என்று டி.கே.சி. க.நா.சுப்ரமணியன் போன்றோர் கருதினர். இதில் மு.வ. இலக்கியத்தை முழுமையாக்குவது புலவர் தரும் வடிவமே என இலக்கியத்திற்கு வடிவமே சிறந்தது என்னும் வின்செஸ்டர் கருத்தைக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இலக்கியத்திற்கு வடிவமே சிறந்தது எனக் குறிப்பிடுகின்றார். எனி பாட்டு என்பது வடிவத்திலும் பொருளிலும் ஒருங்கே புலப்படுமாறு அமைந்த பாட்டே சிறப்புடையது எனக் கருதுகின்றார். தன்னுணர்ச்சியை வெளியிடும் விருப்பம், பிறருடைய வாழ்விலும் செயலிலும் நமக்கு உள்ள அக்கறை எனக் கலையுணர்ச்சி தோன்றுவதற்கு

அடிப்படைக் காரணங்களை வரையறைப்படுத்துகின்றார். ஆபர்கிராம்பி, பிளாக்கி, டால்ஸ்டாய் போன்ற மேலை நாட்டு அறிஞர்களின் கருத்துக்களைக் கொண்டு தமிழ் இலக்கிய மரபுகளைத் திறனாய்வு மு.வ.வின் விளக்கமுறையாக உள்ளது.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. அரசு வீ., தமிழ்ச்செவ்வியல் இலக்கிய மரபு: நவீனத்துவம், ஏப்ரல் 2014, உங்கள் நூலகம்.
2. இளம்பூரணர் (உ.ஆ.), 2011, தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், சென்னை, சாரதா பதிப்பகம், 600 014.
3. குழந்தைசாமி பா., 1991, காண்டேகரும் மு.வ.வும் ஓர் ஒப்பு நோக்கு (ஆய்வேடு), பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்.
4. சாமிநாதையர் உ.வே., 2009, குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், சென்னை, உ.வே.சா. நூல்நிலையம், 600090.
5. சாமிநாதையர் உ.வே., 2014, புறநானூறு மூலமும் உரையும், சென்னை, உ.வே.சா. நூல்நிலையம், 600090.
6. திருநாவுக்கரசு க.த., 1978, பேராசிரியர் டாக்டர் மு. வரதராசனாரின் நூல்கள் – ஓர் ஆய்வு, முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.
7. நடராசன் தி.சு., 2009, திறனாய்வுக் கலை, சென்னை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 600098.
8. பஞ்சாங்கம் க., 2016, இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும், தஞ்சாவூர், அன்னம், 613007.
9. பாலச்சந்திரன் சு., 2011, இலக்கியத் திறனாய்வு, சென்னை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், அம்பத்தூர், 600098.
10. பூரணச்சந்திரன் க., 2016, தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு வரலாறு, தஞ்சாவூர், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், 613010.
11. பொன்னுசாமி முதலியார், திருவள்ளுவமாலை திருக்குறண்மூலம், நீதசாரவிளக்க அச்சுக்கூடம்,
12. வரதராசன் மு.வ., 2008, ஓவச்செய்தி, சென்னை, பாரிநிலையம், 600108.
13. வரதராசன் மு.வ., 2015, இலக்கியத்திறன், சென்னை, பாரிநிலையம், 600108.
14. வரதராசன் மு.வ., 2013, இலக்கிய மரபு, சென்னை, பாரிநிலையம், 600108.
15. வானமாமலை நா., 2012, இலக்கியத்தில் உள்ளடக்கமும் உருவமும், சென்னை, பல்கலைப் பதிப்பகம், 600024.

உரிமம்

இந்த ஆக்கம், கிரியேட்டிவ் காமன்சு அட்ரிபியூசன் 4.0 சர்வதேச உரிமத்தின் கீழ் உரிமம் பெற்றுள்ளது.